

indre, at der staaar i Loven, at Kjøbenhavn skal udrede saa og saa stor en Sum — 250,000 Rd. tror jeg, det er — og der staaar tillige, at dette Tilskud gives uden nogen til Theatrets fremtidige Stilling eller Statskassens Forpligtelse knyttet Betingelse. Det kan jeg ikke forstaa anderledes — i det Mindste opfattede jeg det den Gang saaledes —, end at Kjøbenhavns Kommune ingen Retigheder har, og at der ingen Forpligtelser er for Staten med Hensyn til Theatrets Stilling for Fremtiden. Derfor kan jeg ikke indse, at det er et Brud paa Tro og Love, at Theatret lukkes; men forøvrigt skal jeg tilføie, at jeg, efter hvad jeg har hørt og læst, ikke kan tro, at der fra deres Side, som forlange Theatret lukket, er saa meget i Veien for, at Kjøbenhavns Kommune kan faae hele Theatret, og skulde det Spørgsmaal nogeninde komme til at foreligge, saa vil jeg sige, at jeg endog vil gaa med til et aarligt Statstilskud under visse Garantier. Det tror jeg vilde være særdeles helbigt, idet jeg tror, at Kjøbenhavns Kommune maasse vilde kunne bringe Noget ud af Theatret, som for Tiden ikke kan bringes ud af det. Det er, som den ærede sidste Daler sagde, vel neppe Meningen at lukke Theatret for aldrig mere at lukke det op igjen, men det er vel Meningen at faae en anden Ordning i den hele økonomiske Bestyrelse og maasse i flere Ting.

Dannestjold-Samsøe. Ved at betragte det her foreliggende Finantslovsforslag tror jeg, naar jeg skal dømmes efter de Udtalelser, som faldt her igaa, og efter den Maade, hvorpaa det ærede Thing modtog dem, at de allerfleste ærede Medlemmer her ere enige om, at Lovforslaget er uantageligt i sin nuværende Skikkelse; det er uantageligt, hvad enten man ser det fra et økonomisk eller fra et politisk Standpunkt. Det første skal jeg her aldeles forbigaa, dels fordi der allerede er sagt en Del derom, og jeg mener, at en mere detailleret Fremstilling deraf nærmere hører hen under 2den Behandling, og dels fordi det politiske Moment jo har haft en saa væsentlig Indflydelse paa Lovforslagets Udseende. Naar jeg altsaa skal betragte Sagen fra et politisk Standpunkt, saa maa det være mig tilladt at fremdrage ikke blot enkelte Punkter af Lovforslaget, men ogsaa nogle af de Udtalelser, som have ledsaget dets Behandling i Folkethinget, samt tillige — da ærede foregaaende Talere jo allerede have gjort noget lignende — nogle Punkter af den Betænkning, hvormed Folkethingets Finantsudvalg har ledsaget sine Ændringsforslag. Det vil derved være let at bevise, hvad jeg sagde før, at det politiske Moment har haft en stor Indflydelse paa Lovforslaget. Jeg skal i saa Henseende pege hen paa de Ytringer, som ofte ere faldne i det andet Thing, nemlig: at naar et Ministerium ikke var i Overensstemmelse med Folkethingets Flertal, maatte det gaa af; at overfor et Ministerium som det nuværende,

til hvilket man nærede saa stor Mistillid, var man nødt til at stille sig ganske anderledes, end man ellers vilde have gjort, og at den og den Pøss, hvis Rigtighed og Billighed man under alle andre Omstændigheder kunde anerkjende, var man nødt til at negte, fordi Ministeriet var i Uoverensstemmelse med Folkethingets Flertal. Disse Ytringer ere faldne saa ofte og saa skarpt, at, jeg vil ikke sige vi her — thi vilde det jo bedre — men en tilfældig uindviet Tilhører, som kom ind fra Landet, let kunde fristes til at tro, at det, hvorom det egentlig dreiede sig, det, der var Hensigten med hele Lovforslaget, var at lægge hele Magten i Folkethingets Hænder, eller rettere i Folkethingets Finantsudvalgs Hænder, kort sagt at gjøre Folkethingets Finantsudvalg til den egentlige regjerende Magt i Landet. En saadan Misforstaaelse fra en Tilhørers Side vilde være meget undskyldelig, da det jo ikke kan negtes, at det ærede Udvalg til sine Læber er gaaet noget, ja undertiden temmelig meget udover den Myndighed, som egentlig tilkommer det. Jeg skal tillade mig at paa-vise dette med et Par Exempler, og jeg haaber, at den høitærede Formand tillader, at jeg tager et Par af dem fra Betænkningen. Den første Ændring, som Udvalget foreslaar og Folkethinget vedtager, er til § 2 Post I. A. 4 og gaar ud paa at forhøje den der nævnte Sum med 500 Kr. Som det vil være ærede Medlemmer bekendt, er Sagen den, at Finantsministeriet til Erstatning for en for Krigsministeriet afbrændt Bygning har overladt dette en anden Bygning, for hvilken man tidligere ikke har havt nogen Anvendelse, men af hvilken Finantsministeriet opbevarer en aarlig Leieindtægt af 500 Kr. Denne Transaktion kan Udvalget paa ingen Maade billige, men det forekommer mig dog at være en saadan administrativ Bagatel, at dersom alle saadanne Details skulde gjøres til Gjenstand for Betænkning og vidtløftig Forhandling, saa vilde deraf med Nødvendighed følge, at Udvalget maatte erklæres for permanent, thi det vilde være aldeles umuligt for det i Lybet af f. Ex. 4 Maanedre at gennemgaa alle Administrationens Grene med en saa minutøs Nøiagtighed. Eller hvad skal man sige, naar Udvalget opfordrer Statsrevisionen til at have nøie Indseende med, at Overposterne og Bygningsinspektørerne under Fortvæsenet holde sig de Regler efterrettelige, der ere givne dem? Dette maa dog virkelig være en Sag, som ubelukkende vedkommer den Minister, som er ansvarlig for de under ham forterende Embedsmænds Færd, men ingenkunde hverken Statsrevisionen eller Finantsudvalget. I Betænkningens Nr. 15 til § 2 anser Udvalget over, at Finantsministeren har fragegnet en Parcel paa 21 Dr. Land i Charlottenlund Skov, hvorved en Sti er affærret for det skovbesøgende Publikum. Da det vel neppe kan være Meningen, at Lusten skulde være specielt forfriskende paa denne Sti fremfor andre Veie